

ligning med, hvad der nu finder Sted, og medens det er paavist, hvorledes der er sket væsentlige Forbedringer baade med Hensyn til Opgivelse af Omkostningsbeløbene, med Hensyn til Bantekreditorernes Stilling lige overfor et Konkursbo o. s. v., kan det ærede Medlem ikke sige andet end dette: Jeg holder ikke af dette nye System! Lad os blive ved det gamle! Der er Betæneligheder ved at gaa ind paa noget nyt! Og dertil knytter han saa vage Antydninger af Betæneligheder, som ere af den Bestaaffenhed, at jeg drifter mig til at paastaa, at hvis jeg ikke ansaa det for at være utilbørligt overfor det høje Ting, skulde jeg gennemgaa hans Udtalelser og kunne plukke dem fuldstændig fra hinanden. Det vilde imidlertid koste nogen Tid, og derfor anser jeg det for rigtigt nu at slutte.

Justitsministeren (M e l l e m a n n):

Jeg vil først med et Par Ord bemærke, at det af mig stillede Endringsforslag, som er tiltraadt af Udvalget, tillader jeg mig at anbefale det høje Ting. Det gaar jo egentlig ikke ud paa at udtale noget andet, end hvad der er Meningen af det, der staar som vedtaget ved 2den Behandling, men det forekommer mig, at det her er maaske noget klarere udtrykt, og derfor har jeg tilladt mig at stille dette Endringsforslag, som jeg altsaa tillader mig at anbefale til det høje Ting. For saa vidt i øvrigt angaar det Endringsforslag, som jeg har modsat mig ved 2den Behandling, navnlig 2det Stykke af § 38, da kan jeg kun derom udtale, at jeg maa forbeholde mig min Stilling dertil, naar Sagen kommer ind i det andet Ting. Jeg gaar ud fra, at alle, som overhovedet ønske, at denne Sag skal fremmes i denne Samling, maa ønske, at den saa snart som muligt kan gaa over til det andet Ting, hvor den skal underkastes 3 Behandlinger, eftersom den ikke har været der før i denne Samling, og at man saaledes helst maatte stræbe hen til at se at faa det andet Tings Mening at høre om denne Sag. Lovforslaget er jo baade i den Henseende, som jeg her har berørt, nemlig § 38, 2det Stykke, og ogsaa i andre undergaaet ikke uvæsentlige Forandringer i dette Ting. — Hvad angaar de Bemærkninger, som ere fremkomne fra det ærede Medlem fra Næstved (Beth), og som jo vistnok gaa ud paa hverken mere eller mindre, formoder jeg, end at forfaste Lovforslaget, skal jeg dertil bemærke, at det dog aabenbart ikke er noget tilstrækkeligt Argument mod et Lovforslag at sige, at det gaar ud paa at indføre et nyt System, naar der dog derved vindes betydelige Fordele.

Vi maa jo huske paa, at et System kan jo gerne være nyt her til Lands og derfor ingenlunde være uprovet, og det gælder netop om dette, thi hvad dette Lovforslag gaar ud paa, er netop kun at indføre et lignende System for Tvangsforfølgning som det, der gælder næsten i alle andre Stater. Vort hidtil gældende System — for at bruge dette Udtryk — er noget meget enestaaende, som der vistnok ikke findes noget tilsvarende til andre Steder. Det, som dette Forslag gaar ud paa, er at indføre et lignende System, som allerede har gjort sig gældende i flere af de større tyske Stater, og som man ser er i Begreb med at gøre sig gældende for hele det tyske Rige. Det nærmer sig noget det System, der gælder i Sverige, men er dog ikke ganske det samme. Naar jeg i Korthed skulde betegne, hvad det ejendommelige ved Lovforslaget egentlig er, vil jeg sige, at det er dette, ikke at etablere en Specialforfølgning eller en lignende Fremgangsmaade, som Konkursloven anordner — indskrænket til en enkelt Genstand — saaledes kunde man maaske snarere betegne den svenske Lovgivning — men at etablere en Samforfølgning, altsaa at tvinge vedkommende til, naar Forfølgelsen bliver nødvendig, da at deltage i samme. Derved opnaas betydelige Fordele. Hvad der er en øjensynlig Mangel og Ubillighed ved det nu gældende System, er, at enhver enkelt herefter er berettiget til at forfølge for sig selv, uden at bryde sig om de andre, og han kan heller ikke forlange, at de andre skulle deltage i hans Forfølgning, ja endog saa ikke, at de skulle sige, om de have noget mod hans Forfølgning at indvende eller ikke. Saaledes som Forholdene nu ere ordnede, er en af de største Mangler ved det nu gældende System, hvorved der ganske sikkert kommer en skadelig Usikkerhed til Stede, den, at en enkelt Bantahaver eller Udlægshaver, naar han strider til Tvangsauktion, ikke kan tvinge de andre til at erklære, om de have noget at indvende mod hans Konditioner eller ikke. De kunne dertil svare ham: Det siger jeg ikke nu! Nej bagefter skal jeg nok appellere det til Annulation, hvis jeg har noget at indvende imod det. Der hester derved en overordentlig Usikkerhed ved en saadan Forfølgning, idet der aabnes Mulighed for, at enhver i Ejendommen interesseret bagefter og længe bagefter, thi der har man jo desværre lange Fatalier endnu, naaget den ny Lov jo instituerer en hel ny Retsforfølgning, kan indaande Forfølgningen til Annulation, simpelt hen paa Grund af en eller anden Formfejl, som man muligvis kunde have gjort Indsigelse imod lige saa godt straks som senere, og